DOMSTOLENS DOM
AF 15. OKTOBER 1969[1]

Württembergische Milchverwertung — Südmilch-AG mod Salvatore Ugliola (Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesarbeitsgericht i Kassel)

Sag 15/69

S a m m e n d r a g

Fri bevægelighed for personer — arbejdstagere — ligebehandling — national lov om beskyttelse mod de ulemper, der følger af aftjeningen af værnepligt — anvendelse på andre medlemsstaters statsborgere

(EØF-traktaten, artikel 48; Rådets forordning nr. 38/64/EØF, artikel 9, stk. 1; Rådets forordning nr. 1612/68 EØF, artikel 7)

En national retsregel, der beskytter arbejdstagerne mod de ugunstige virkninger på vilkårene for beskæftigelse i virksomheden, som kan følge af det ved militærtjenesten foranledigede fravær, må også gælde for andre medlemsstaters statsborgere, når disse har beskæftigelse på den pågældende stats område og er værnepligtige i deres oprindelige hjemland.

I sag 15/69

angående en anmodning, som i medfør af EØF-traktatens artikel 177 er indgivet til Domstolen af Bundesarbeitsgericht i Kassel for i en sag, der verserer for nævnte ret mellem

WÜRTTEMBERGISCHE MILCHVERWERTUNG — SÜDMILCH-AG, Rosensteinstraße 20, Stuttgart-N,

sagsøgt og appellant,

og

SALVATORE UGLIOLA, arbejdstager, Rosensteinstraße 20, Stuttgart-N,

sagsøger og appelindstævnt,

1 — Processprog: Tysk.

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 9 i Rådets forordning nr. 38/64 af 25. marts 1964 og artikel 7 i Rådets forordning nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for fællesskabet (ABl. 62 af 17. 4. 1964 og EFT-specialudgave 1968 II, s. 467; org. ref. ABl. L 257 af 19. 10. 1968),

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten R. Lecourt, afdelingsformændene R. Monaco og P. Pescatore, dommerne A. M. Donner, A. Trabucchi (refererende), W. Strauß og J. Mertens de Wilmars,

generaladvokat: J. Gand
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Præmisser

1. Ved kendelse af 27. februar 1969, indgået til Domstolens justitskontor den 28. marts 1969, har Bundesarbeitsgericht i Kassel i medfør af EØF-traktatens artikel 177 stillet et spørgsmål vedrørende fortolkningen af artiklerne 9, stk. 1 i Rådets forordning nr. 38/64/EØF af 25. marts 1964 og 7 i Rådets forordning nr. 1612/68/EØF af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet.

2. Spørgsmålet går ud på, om »de nævnte artikler skal fortolkes således, at en arbejdstager, der er statsborger i en medlemsstat, og som arbejder på en anden medlemsstats område, har krav på, at værnepligtstiden medregnes i hans arbejdspladsanciennitet i henhold til lovgivningen i det land, hvor han har beskæftigelse, for så vidt angår det tidsrum, hvori han har måttet afbryde sit arbejde for at aftjene sin værnepligt i sit hjemland«.

3. De forordninger, som ønskes fortolket, er udstedt med hjemmel i traktatens artikel 48, der for at sikre den for det fælles marked vigtige frie bevægelighed for arbejdstagere foreskriver afskaffelse af enhver i nationaliteten begrundet forskelsbehandling af medlemsstaternes arbejdstagere, for så vidt angår beskæftigelse, aflønning, og øvrige arbejdsvilkår;

denne bestemmelse begrænses kun af de i stk.3 in fine opregnede forbehold med hensyn til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed og den offentlige sundhed;

Fællesskabets socialret hviler på grundsætningen om, at enhver medlemsstats retsorden skal sikre de på statens område beskæftigede statsborgere fra andre medlemsstater alle de retlige fordele, som den indrømmer egne statsborgere.

4. Når vandrende arbejdstagere aftjener værnepligt i deres hjemstat, kan dette få virkninger for deres arbejdsvilkår i en anden medlemsstat;

den regulering, der her er tale om, hjemler i artiklerne 6, stk. 2 og 7, stk. 2 i forordning nr. 38/64/EØF samt i artikel 5, stk. 3 i Rådets direktiv nr. 64/240 og artikel 6, stk. 2 i Rådets direktiv nr. 68/360 beskyttelse af vandrende arbejdstagere mod bestemte virkninger for deres arbejdsvilkår, der kan følge af deres indkaldelse til militærtjeneste;

disse virkninger er i det væsentlige ens, hvad enten arbejdstagerne indkaldes af den stat, hvori de arbejder, eller af den stat, hvori de er statsborgere;

5. en national lov, der tilsigter at beskytte en arbejdstager, der genoptager sit arbejde i sin tidligere virksomhed, mod ulemper som følge af det af værnepligten foranledigede fravær, idet den især bestemmer, at værnepligtstiden skal medregnes til arbejdspladsancienniteten, hører til området for beskæftigelses- og arbejdsvilkårene;

en sådan lov kan derfor ikke på grund af sin indirekte sammenhæng med landets forsvarsvæsen unddrages anvendelsesområdet for artikel 9, stk. 1 i forordning nr. 38/64/EØF og artikel 7 i forordning nr. 1612/68 vedrørende lige behandling og beskyttelse af vandrende arbejdstagere »med hensyn til beskæftigelses- og arbejdsvilkår«;

6. allerede i medfør af artikel 48 i traktaten er medlemsstater, bortset fra de i stk. 3 i denne bestemmelse udtrykkeligt nævnte tilfælde, afskåret fra at fravige den i traktaten tilsigtede lighed i behandlingen og beskyttelsen af alle Fællesskabets arbejdstagere gennem en indirekte forskelsbehandling i forbindelse med værnepligten til fordel for egne statsborgere;

7. som følge heraf skal en national retsnorm, der beskytter arbejdstagerne mod de uheldige følger for beskæftigelsesvilkårene i virksomheden af fraværet på grund af aftjening af værnepligt, ligeledes anvendes på andre medlemsstaters statsborgere, der arbejder på den pågældende stats område, og er værnepligtige i deres hjemland;

8. efter det foranstående sikrer de nævnte bestemmelser en vandrende arbejdstager, som er statsborger i en medlemsstat, og som har måttet afbryde sit arbejde i en

virksomhed i en anden medlemsstat for at aftjene værnepligt i sit hjemland, et krav på medregning af værnepligtstiden i arbejdspladsancienniteten, for så vidt værnepligtsperioder tilbagelagt i beskæftigelseslandet ligeledes medregnes for indenlandske arbejdstagere.

På grundlag af disse præmisser,

kender

DOMSTOLEN

vedrørende det spørgsmål, der er forelagt den af Bundesarbeitsgericht i Kassel i henhold til denne domsmyndigheds kendelse af 27. februar 1969, for ret:

I medfør af den lighedsgrundsætning, der i henhold til EØF-traktatens artikel 48 er fastslået i artikel 9, stk. 1 i Rådets forordning nr. 38/64/EØF af 25. marts 1964 og artikel 7 i Rådets forordning nr. 1612/68/EØF af 15. oktober 1968, har en vandrende arbejdstager, som er statsborger i en medlemsstat, og som har måttet afbryde sit arbejde i en virksomhed i en anden medlemsstat for at aftjene værnepligt i sit hjemland, krav på medregning af værnepligtstiden i arbejdspladsancienniteten, for så vidt værnepligtsperioder tilbagelagt i beskæftigelseslandet ligeledes medregnes for indenlandske arbejdstagere.

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 15. oktober 1968.

A. Van Houtte
Justitssekretær

R. Lecourt
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT JOSEPH GAND FREMSAT DEN 10. JULI 1969

Høje Ret.

Bundesarbeitsgericht, der er en appelret med kompetence i arbejdsretlige sager, spørger Domstolen om rækkevidden af artikel 9, stk. 1 i Rådets forordning nr. 38/64 af 25. marts 1964 og artikel 7 i forordning nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdstagernes frie bevægelighed inden for fællesskabet. Skal disse artikler fortolkes således, at en arbejdstager, som er statsborger i en medlemsstat, og som arbejder på en anden medlemsstats område, i henhold til lovgivningen i det land, hvor han er beskæftiget, har krav på, at værnepligtstiden i hans hjemland medregnes i hans arbejdspladsanciennitet, når han har måttet afbryde sit arbejde for at aftjene sin værnepligt?